

NA CESTĚ DO SHANGRI-LA - 3

Čtvrť, 15 března 2016

Z Rampuru jsme po delším čekání vyrazili v plném autobuse s tím, že si asi nesedneme. Autobus ovšem téměř okamžitě zastavil na autobusovém nádraží, o jeho existenci jsme neměli tušení a stálo u nás dvě hodiny. Výhodou bylo, že se téměř všichni cestující vyměnili a my jsme se posadili. Přimada, abych sedl u okna a já si brzy přimál, aby tomu tak nebylo.

Představte si silnici širokou sotva pro jedno vozidlo, bez svodidel, vytesanou v kolmé skalní stěně. Autobus je starý krám bez požádných brzd, s pneumatikami, které pamatují Gandhiho coby batole. Řídí se jako řílenec, vy sedíte u okna, díváte se do kilometrové hloubky přímo pod sebou a do toho zní divoká indická hudba. Vážně, já měl strach!

Zdrželi jsme se asi hodinu u objímkou vybudované proto, že silnici zasypala kamenná lavina. Celé místo by se dalo obklopit za 5 minut, ale to by tam musel někdo řídit dopravu. Neřídil a tak to bylo na samotných řidičích, kteří situaci zvládli mohutným troubením a hádkami. Nakonec jsme opustili údolí řeky Satluj a serpentinami, ve kterých mělo dalším pár vlasů, jsme se konečně dostali téměř do cíle na cestě - městečka Sanghla.

Hned po výstupu z autobusu jsme zjistili, že pověsti nelhaly. Krása toho místa nám jednoduše vyrazila dech. Město starobylých větví domků a tápetajících se buddhistických vlajek postavené na strmých svazích, nad tím větvím jablonové sady a úplně nejvíce; hora Kinner Kailash, vysoká 6005 metrů.

Ubytovali jsme se v malém hotelku uprostřed města, prozíravě připlatili za elektrická kamínka a zjistili, že máme příděl nad pokojem terasu s neuvěřitelně nádherným výhledem. Před večeří jsme šli na krátkou procházku do jablovní sady. Zrovna probíhala sklizeň a bedny s jablky přimínají a nakládali neuvěřitelně otrhaní a chudě vyhlížející týpkové. Přimí večeří nás pak v baru otravoval jakýsi silně podnapilý pan v obleku. Ukazoval nám fotky svého krásného domku i auta a tvrdil, že je obchodník s jablky. Vzpomněl jsem si na ty otrhance a řekl jsem Joanne, že je šetrně přimí takových zážitků a stane se ze mě socialista. Dalším pár dní jsme se věnovali výletům do okolí. Nejhezčí bylo do vesnice Kamru, kde je známá starobylá pevnost a zároveň buddhistický chrám. Poznali jsme tam hrozně přimí rodinku, která právě cosi slavila. Ti lidé nás pozvali k sobě a hostili nás místními knedlíky zvanými momo. Celá rodina pak tančila za doprovodu velikého bubnu jakýsi místní tanec. Srandovní bylo, že mě celá atmosféra téhle oslavy silně přimípomněla vinobraní někde na Slovácku.

Prastarý chrám, přimípomínající mrakodrap, byl nádherný. Aby nás do něho mniši pustili, museli jsme splnit téměř podmínky. Museli jsme si uvázat kolem pasu stuhy, nasadit si místní šepičky a nesměli jsme menstruuovat. Zkrátka a dobře - zajímavé místo. No a po pár dnech jsme vyrazili ke konečnému cíli cesty - vesnici Chitkul u hranic s Āínou okupovaným Tibetem. MIKIN